Kilenc nap

Nine days – amerikai, 2020. Rendezte és írta: **Edson Oda**. Kép: **Wyatt Garfield**. Zene: **Antonio Pinto**. Szereplők: **Winston Duke** (Will), **Zazie Beetz** (Emma), **Bill Skarsgård** (Kane), **Benedict Wong** (Kyo). Gyártó: **Juniper Productions / Mandalay Pictures**. Forgalmazó: **Vertigo Média Kft**. *Feliratos.* 124 perc.

A japán-brazil származású Edson Oda első nagyjátékfilmjében nem kisebb feladatra vállalkozik, mint hogy egy drámai sci-fibe ágyazva megfejtse az élet értelmét, az emberi lélek rejtelmeit. Az író-rendező kísérletezése megtérült, filmje Sundance-ben elnyerte a legjobb forgatókönyv díját. Hőse Will, a kopár sivatag közepén végez felelősségteljes munkát: tucatnyi lélek útját születésüktől fogva láthatatlan őrangyalként követi, videón rögzítve az életük legfontosabb pillanatait. Mikor az egyik patronáltja váratlan balesetben meghal, Willnek egy kilenc napon át tartó interjú procedúrán és különböző helyzetgyakorlatokon keresztül kell kiválasztania a lelket, aki a Földön elhunyt helyébe léphet, miközben saját magát okolja a tragédia miatt.

Fokozatosan, lépésről lépésre tárul fel előttünk ennek a különös világnak a mechanikája, ahol szó szerint a lét a tét. A sorban álló lelkek közt akad túl érzékeny, magányos, cinikus, örök pesszimista és kíváncsi személyiség is – papíron kétdimenziós karakterek, viszont nagyszerű színészek (Zazie Beetz, Tony Hale, Bill Skarsgård) keltik őket életre a Willt alakító Winston Duke oldalán, aki szintén remek a saját traumájával küzdő, visszahúzódó félistenségként. Will különböző szituációkba helyezi az alanyait, hogy eldöntse, melyikük az életrevalóbb. A film üzenete tiszta, mégis gondolkodásra késztet: te átmennél ezen a teszten? Úgy éled az életed, ahogy elvárják tőled, vagy ahogy te szeretnéd? Van valahol egy felsőbb hatalom, ami irányít minket, vagy beleszólhatunk a sorsunk alakulásába? Ilyen és ehhez hasonló nagy kérdéseken, az élet apró örömeinek felismerésén gondolkodik Edson Oda. Filmje érzelemben gazdag, szép és látványos, jó választás egy optimista évindításhoz.

POZSONYI JANKA

Szexfantáziák

Les fantasmes – francia, 2021. Rendezte és írta: **David** és **Stéphane Foenkinos**. Kép: **Alexis Kavyrchine**. Szereplők: **Denis Podalydès** (Vincent), **Nicolas Bedos** (Romain), **Monica Bellucci** (Sabrina), **Joséphine Japy** (Claire), **Karin Viard** (Lili). Gyártó: **Mandarin Productions / France 2**. Forgalmazó: **Vertigo**. *Feliratos.* 102 perc.

Hiába a sokat emlegetett progresszió, még mindig meglehetősen gátlásosak vagyunk, ha szexről van szó – derül ki a Foenkinos-testvérek legújabb filmjéből. Valószínűleg igazuk lehet, mert elégnek bizonyult néhány parafíliát megemlíteni, hogy megszülessen a vígjáték, amely a fenti halovány társadalomkritikán túl sem újító jelleggel, sem lenyűgöző képi megoldásokkal, de a kiváló szereplőgárda ellenére még emlékezetes színészi játékokkal sem szolgál. Hat pár életébe nyerhetünk betekintést, akik különböző szokatlan vágyaikat életre hívva próbálják felélesztení a tüzet langyosodó kapcsolataikban. A szexuális devianciákat jól működő humorral tálalja az alkotópáros, így szó sincs megvetésről vagy ítélkezésről, jóllehet a gondolatébresztés vádja sem érheti a mozit. Vállalkozását azonban teljesíti, végig sikerül szórakoztatónak és tabudöntögetőnek maradnia: ha az egyszerűbb poénok nem is ülnek mindig maradéktalanul, a fekete humor akkor is végzi a dolgát és minden megmaradt textildarabot kacagva rángat le a normák testéről. Még a nyitottabb nézők számára is okozhat váratlanul zavarbaejtő pillanatokat a szenvedélyért rákjáról hazudó nő, a Diana hercegnő temetésére gerjedő pár vagy a saját szülei házipornóját kommentáló tinilány látványa.

Szkeccsfilm lévén az egyes részek ötletessége és színvonala ingadozó, akár egy doboz bonbon esetében, itt is kicsi az esélye, hogy mind egyformán elnyerje a tetszésünket – cserébe annak is, hogy egyik sem. Alapállítását a társadalomban megbújó prűdségről az elkészült filmnél is jobban bizonyítja a tény, hogy még mindig jól működő humorforrás a szexualitás témája. Kétségtelen tehát, hogy van még mit kimozgatnia bennünk a *Szexfantáziák*nak,

amihez meg is van benne a potenciál, de hogy végül gátlásainkkal együtt vagy rajtuk nevetünk majd, az már kérdéses.

RUDAS DÓRA

Az észak királynője

Margaret den forste – svéd-dán, 2021. Rendezte: **Charlotte Sieling**. Írta: **Jesper Fink**, **Maya Ilsoe** és **Charlotte Sieling**. Kép: **Rasmus Videbaek**. Zene: **Jon Ekstrand**. Szereplők: **Trine Dyrholm** (Margit), **Soren Malling** (Peder), **Morten Hee Andersen** (Erik), **Jakob Oftebro** (Olaf). Gyártó: **SF Studios / Sirena Film**. Forgalmazó: **ADS Service**. *Feliratos.* 120 perc.

Pompás és nagyszabású dán történelmi drámaként indul *Az észak királynője*, amikor a holtestekkel teli csatatér, majd Norvégia gyönyörű tájai tárulnak elénk, amin I. Margit királynő és kísérete vágtázik keresztül, hogy 1402-ben tovább erősítse az általa alapított kalmari uniót a határaikon gyülekező németek ellen. Margit öt évvel korábban hajtotta végre azt a példátlan bravúrt, hogy a folyamatosan háborúzó dán, norvég és svéd nemzeteket békés szövetségbe tömörítette. A királynő fiatal, örökbefogadott fia, Erik révén egyedül irányította az uniót és épp Angliával való szövetségre készül, amikor ellenségei politikai intrikák szövevényes hálójába csalják.

A grandiózusnak ígérkező történelmi film azonban váratlanul átalakul családi kamaradrámává, amikor Margit 15 éve halottnak hitt, vérszerinti fia, Olaf bukkan fel a palotában. A cselszövés darabokra törheti az unió egységét és végleg megingathatja a királynő hatalmát, amit a régóta felszín alatt bugyogó belső rivalizálás legfontosabb figurája, Peder püspök irányít. Egymásnak feszülnek Margit anyai érzelmei és a skandináv népek békéjének fenntartására tett törekvések. Ebben az érzelmi csatározásban a dán királynő vergődése válik a film igazi főszereplőjévé. A rendező, Charlotte Sieling bátran súlyozza át történelmi filmjét a belső kételyek ábrázolásának irányába, hiszen egész filmjét Trine Dyrholm lenyűgöző alakítására építi, aki vállára is tudja venni azt. Csakhogy a skandináv történelem lenyűgöző korszakának ábrázolásából kilépő film az anya-fia dilemma cselekményszálnál megragad és lassú, dramaturgiailag, majd – hiába a nagyszerű díszlettervezés és a remek jelmezek – képileg is egysíkú filmmé válik, amiben a királynőn kívül egyetlen szereplő karakterét sem sikerül akár csak kétdimenzióssá felépíteni, így az intrikák és árulások végül nem hozzák meg a várva várt katarzist.

PAZÁR SAROLTA

Gyűlölök és szeretek

Hating Game – amerikai, 2021. Rendezte: **Peter Hutchings**. Írta: **Sally Thorne** regényéből **Christina Mengert**. Kép: **Noah Greenberg**. Zene: **Spencer Hutchings**. Szereplők: **Lucy hale** (Lucy), **Austin Stowell** (Joshua), **Damon Daunno** (Danny), **Nicholas Baroudi** (Patrick). Gyártó: **Convergent Media / BCDF Pictures**. Forgalmazó: **Prorom**. *Szinkronizált.* 102 perc.

Sally Thorne azonos című, nagysikerű 2016-os első regényét az eddigi rövidke pályafutása alatt romantikus komédiákra specializálódott Peter Hutchings adaptálta vászonra megszokott alkotógárdájával. A hamisítatlan *screwball*-történet főszereplői Lucy és Joshua, akik egy nemrégiben egyesült könyvkiadó rivalizáló társigazgatóinak assziszstenseiként keserítik meg egymás mindennapjait. A két szemrevaló fiatal íróasztala rejtekéből – akár az ellenséges lövészárkokban megbújó katonák – minden alkalmat megragad, hogy gúnyolódjon és ujjat húzzon a másikkal. Ám a törpgyűjtő könyvmoly bölcsészlány és a karót nyelt öltönyös multi-szökevény rivalizálása szintet lép, amikor kilátásba helyeznek egy új igazgatói pozíciót, amelyre mindegyikük pályázni szeretne. Az új helyzet pedig egy nem várt felismerést hoz: a heves indulatokat talán nem is a gyűlölet, hanem egy nemesebb érzelem tüzeli.

A filmadaptáció egy ideig hűen követi Thorne regényét, mígnem épp a könyv csúcspontját jelentő első együttlét újrapozícionálásával sikerül érdektelenségbe süllyeszteni azt. Ezen kívül Hutchingsék több helyütt olyan egyszerűsítésekkel, összevonásokkal élnek, amelyek megfosztják a filmet attól, hogy kicsit több legyen egy sablonos romkomnál: teljesen elvész a szereplők belső vívódása valódi érzelmeik felfedése és a visszautasítottságtól való félelem között. Hasonlóan mostoha sorsra jut a rivális Danny karaktere is, aki a filmben pipogya alakként jelenik meg és egy percig sem hihetjük, hogy Joshua vetélytársa lehet. Noha az alkotók mellett szól, hogy a könyv egyik fő erényét jelentő sziporkázó szócsatákat legalább sikerült átültetniük, a *Gyűlölök és szeretek* hiába számíthat jó eséllyel a könyv rajongóinak érdeklődésére, moziverziója még a műfaj kedvelőiben is kiadós hiányérzetet hagy.

BONYHECZ VERA

Vaksötét 2.

Don't Breath 2 – amerikai, 2021. Rendezte: **Rodo Sayagues**. Írta: **Fede Álvarez** és **Rodo Sayagues**. Kép: **Pedro Luque**. Szereplők: **Stephen Lang** (Norman), **Madelyn Grace** (Phoenix), **Brendan Sexton III** (Raylan), **Fiona O'Shaughnessy** (Josephine), **Stephanie Arcila** (Hernandez). Gyártó: **Ghost House Pictures / Screen Gems**. Forgalmazó: **Vertigo Média Kft**. *Feliratos.* 98 perc.

A 2016-os *Vaksötét* remek társadalomtudatos horror-thriller, amelyben Fede Álvarez ügyesen építette fel a cselekményt és az ellentmondásos karaktereket a helyszínt, Detroitot a 2010-es években sújtó gazdasági válságra. Ám ő és alkotótársai nem tudták megállni, elkészítették a sikerfilm inkább felesleges folytatását.

A *Vaksötét 2.* az első rész antitézise: a lánya halála miatt megőrült nihilista Norman ezúttal istenhívő pozitív hős, míg a betörők egyértelműen gonoszok, akik immár nem a vak veterán pénzére, hanem annak fogadott gyermekére, a világtól óvva őrzött tizenéves Phoenixre pályáznak. A *Vaksötét* azért izgalmas, mert a két „megélhetési bűnöző" hőse és a családi tragédiája miatt szörnyűségeket elkövető Norman között morális értelemben elmossa a határokat, illetve az egyéneknél is kegyetlenebbnek ábrázolja a társadalmi körülményeket, amelyek vadállattá aljasítják az embert. A második rész a horrorzsánert szinte teljes egészében elhagyja és ideológiai értelemben is konvencionálisabb ostrom- és bosszúthrillerként működik, az antagonisták álláspontjával pedig aligha lehet azonosulni. Ugyan a folytatás hátterében is a detroiti kertváros áldatlan állapotai állnak, de a miliő a *Vaksötét 2*-ben sajnos már csak díszlet a húsbavágó leszámolásokhoz. A feszült, véres akciójelenetekkel ezúttal sem spórol-

tak az alkotók, ám a sematikus történet és karakterek miatt ezek is kevésbé fajsúlyosak. A nagy leleplezés, hogy miért is van szüksége a bűnbandának Phoenixre, inkább csak hatásvadász, közel sem olyan felkavaró és elgondolkodtató, mint az első részé, miszerint Norman elrabolt nők mesterséges megtermékenyítése révén akart magának egy új gyermeket. A vak férfit ezúttal is félelmetes hitelességgel megformáló Stephen Lang és a Phoenixet alakító Madelyn Grace játéka teszi valamennyire emlékezetessé az amúgy felejthető filmet.

BENKE ATTILA

Veszélyes

Dangerous – amerikai, 2021. Rendezte: **David Hackl**. Írta: **Chris Borrelli**. Kép: **Mark Dobrescu**. Zene: **Todd Bryanton**. Szereplők: **Scott Eastwood** (Dylan), **Tyrese Gibson** (McCoy), **Famke Janssen** (Shaughnessy), **Mel Gibson** (Alderwood). Gyártó: **Benaroya Pictures / Minds Eye Entertainment**. Forgalmazó: **Vertigo Média Kft**. *Feliratos.* 98 perc.

A jó testvér váratlan halála miatt hazatérő pszichopata gyilkológép sztoriját sokszor láthattuk, az ismerős akciózást ezúttal szokatlan műfaji elhajlásokkal próbálták felfrissíteni. A helyszín egy távoli piciny sziget, viharfelhőkkel és temetésre összegyűlt érintettekkel. Az elegáns ház szalonjában iszogató szedett-vedett társaság az Agatha Christie-féle reflexeket indítja be, de hamarosan behajóznak a gonoszok és egy rejtélyes kincs lehetősége is megvillan. A világítótornyos sziget anno világháborús bázisként működött, a kedves hotel pedig egyetlen mozdulattal páncélba burkolt erőddé alakítható, klasszikus ostromszituációba fordítva a *whodunit* alaphelyzetet. Az érzelmekre és empátiára képtelen főhős kezdetben próbál civilizáltan viselkedni és lelkiismeretesen kapkodja az antidepresszánsokat. Megfogadta ugyanis, a családi bizalom helyreállítása érdekében megpróbál nem kínozni és öldökölni. Ehhez kapcsolódik a fő poénforrás, hogy a katonából lett zsoldos segítőkész pszichoterapeutája nem más, mint a nem éppen a nyugalmáról híres Mel Gibson. Rendre visszatérő jelenet, hogy a zavarodott páciens telefonon kér segítséget a folyamatosan piáló terapeutától, aki serényen osztogatja a legkülönfélébb önkontrollos és meditációs tanácsokat. A gyógyszeres doboz persze kiürül, a dühkitörések és gyilkos késztetések pedig egyre nehezebben kezelhetők a családra zúduló sortűzben.

Ez a fura műfaji koktél érdekes ugyan és Scott Eastwood alakítása is rendben van, de a történet gerincét jelentő akciók hamar álmosító unalomba fordulnak. A kidolgozatlan mellékkarakterek összevissza téblábolnak, a kincses rejtély könnyedén kisakkozható, a papíron jó ötletek percekre sem képesek életre kelni. A stáblista után ezért csak Gibson öniróniája, egy tengeralattjárós gépágyúzás percnyi mókája és a kihagyott potenciál gyorsan múló érzése marad velünk.

HUBER ZOLTÁN

Pókember: Nincs hazaút

Spider-Man: No Way Home – amerikai, 2021. Rendezte: **Jon Watts**. Írta: **Chris Mckenna** és **Erik Sommers**. Kép: **Mauro Fiore**. Zene: **Michael Glacchino**. Szereplők: **Tom Holland** (Peter), **Benedict Cumberbatch** (Dr. Strange), **Zendaya** (MJ), **Jacob Balaton** (Ned), **Willem Dafoe** (Osborn), **Alfred Molina** (Octavius). Gyártó: **Marvel Studios / Columbia Pictures**. Forgalmazó: **InterCom**. *Szinkronizált.* 148 perc.

Első önálló képregényfüzetében a Csodálatos Pókember egyből szövetségeseket és barátokat keresett. 1963-ban a Fantasztikus Négyeshez akart csatlakozni – a kiadó akkori legsikeresebb, egyúttal a szuperhősműfajt megújító karaktereit is bedobta, hogy bevezesse az új sorozatot –, és a közösséghez tartozás vágya azóta is meghatározó vonása a magányos tiniként bemutatkozó Peter Parkernek. Ennek fényében meglepő, hogy a nyolcadik élőszereplős mozifilmig kellett várni a folyton újrakezdett Pókember-sorozatok első igazi *team-up* kalandjáig, amelyben a valódi segítőtárs nem is az elmaradhatatlan Marvel-világépítés miatt képbe kerülő Dr. Strange, hanem a nagy szerelem, MJ, továbbá a korábbi Pókemberek.

A hősfigurát mindvégig magabiztosan kézben tartó Jon Watts az általa rendezett trilógia záróepizódjában végre nem tesz úgy, mintha Tobey Maguire és Andrew Garfield Peter Parkere nem is létezett volna. Ellenkezőleg, éppen azzal az örömmel szolgál a rajongóknak, hogy nem kell kedvenc Pókembert választaniuk, mert azok, hárman vállvetve harcolnak a közönség szeretetéért. A *Nincs hazaút* legnagyobb erénye mégsem a népes szereplőgárdával ügyesen zsonglőrködő „multiverzum"-koncepció – amely nyilvánvalóan az animációs *Irány a Pókverzum!* sikere nyomán kerülhetett be az élőszereplős adaptációba –, hanem az a felismerés, hogy Peter Parkernek végső soron nem varázserejű hőstársakra vagy illusztris ellenfelekre van szüksége az érvényesüléshez, hanem a nagynénje támogatására, a lusta szobatárs barátságára és főleg a szomszéd lány szerelmére. Pókember minden dimenzióközi kaland után hozzájuk talál haza, ezért érezhetjük őt közelebb magunkhoz minden más szuperhősnél. Watts három filmen át sem vesztette szem elől hőse szerénységét, ezért ünnepelheti most a rajongókkal karöltve az eddigi legsikerültebb Pókember-filmsorozat átmeneti lezárását – az elkerülhetetlen folytatás előtt.

KRÁNICZ BENCE

Kingsman: Kezdetek

The King's Man – amerikai-angol, 2021. Rendezte: **Matthew Vaughn**. Írta: **Matthew Vaughn** és **Karl Gajdusek**. Kép: **Ben Davis**. Zene: **Dominic Lewis**. Szereplők: **Ralph Fiennes** (Orlando), **Harris Dickinson** (Conrad), **Gemma Arterton** (Polly), **Djimon Hounsou** (Shola), **Rhys Ifans** (Raszputyin). Gyártó: **20th Century Studios**. Forgalmazó: **Fórum Hungary**. *Szinkronizált.* 130 perc.

Hollywoodban ma nagyítólencsével is alig találunk olyan sikeres, hosszú életű blockbuster-szériát, mely ne a szuperhősök iránti csillapíthatatlan rajongást aknázná ki. A kevés kivételek egyike a Matthew Vaughn köpönyegéből előbújt *Kingsman*, mely első, *A titkos szolgálat* című epizódjával két „cserbenhagyott" nézői réteg igényeit is kielégítette: egyrészt azokét, akik az elmúlt időszakban megcsömörlöttek a gumiruhába bújt világmegmentők dömpingjétől, másrészt a meggyőződéses *James Bond*-fanatikusokat, akik nehezen viselték, hogy a filmfolyam világképét a Daniel Craig-érában – emlékezzünk csak a tíz évvel ezelőtti *Skyfall*ra – jóval karcosabbra, sötétebbre formálta a korszellem. A *Kingsman* huncut, szinte megátalkodott játékossággal idézte a kémfilmes hagyományt. Afféle posztmodern pastiche-ként működött: az alapvetően komikus hangütésű, ráadásul rakétasebességgel száguldó cselekményt szinte keresztbeszőtték a műfajidegennek ható, ultraerőszakos mészárlásjelenetek. Vaughn még a színészválasztásban is jeleskedett: Colin Firth, Samuel L. Jackson és Michael Caine karizmája valósággal beragyogta ezt a vérzivataros, ám kissé bárgyú modern mesét.

A hanyatlás tendenciája már az *Aranykör* című folytatással kezdetét vette, a franchise-t sajátos trilógiává kerekítő harmadik epizóddal pedig egyre meredekebbé válik e szomorú zuhanórepülés. Fenemód látványos és energiától duzzadó, mégis Janus-arcú mozi született. A *King's Man – A kezdetek*, mely az előző fejezetekben megismert titkosszolgálat eredettörténetét beszéli el, nemcsak pontatlanul szerkesztett cselekménye miatt okoz csalódást, hanem azért is, mert a vérbő erőszakorgiák szünetében az alkotók komolykodásra adják a fejüket: olyan

témákban (modern hadviselés, pacifizmus és kolonializmus) próbálnak mélyre ásni, melyek alapvetően idegenek a *Kingsman*-sorozat alaptónusától. Jóllehet a színészgárda pompás (kivált Ralph Fiennes és a Raszputyin szerepében tündöklő Rhys Ifans), ez sajnos édeskevés a boldogsághoz.

KOVÁCS PATRIK

355

The 355 – amerikai, 2022. Rendezte: **Simon Kinberg**. Írta: **Theresa Rebeck**. Kép: **Tim Maurice-Jones**. Zene: **Tom Holkenborg**. Szereplők: **Jessica Chastain** (Mace), **Diane Kruger** (Marie), **Penélope Cruz** (Graciela), **Lupita Nyong'o** (Khadijah), **Sebastian Stan** (Fowler). Gyártó: **Freckle Films / FilmNation Entertainment**. Forgalmazó: **Freeman Film**. *Szinkronizált.* 124 perc.

A női akciófilmek 2010-es évekbeli hulláma jobbára két stratégia közül választott: vagy a Cosmo-modellt követve trendi *girl-power* konfekciódarabokat szabtak szuperhősmeséikből (*Ragadozó madarak*) és bűntörténeteikből (*Charlie angyalai*), vagy posztmodern adrenalinmozikkal próbálták lekenyerezni a férfinézőket, főszerepben szuperdögös dominákkal, akiknek épp olyan jól állnak a köríves fejrúgások, mint a vitriolos beszólások (*Atomszőke*, *Sokk*). Az X-Men univerzum X-Womenesítésének élharcosát jelentő Simon Kinberg író-rendező (*Sötét Főnix*) és Theresa Rebeck feminista drámaírónő (*Trouble*) közös gyermeke, a *355* kém-akciófilmje a kevésbé járt harmadik utat választva megkísérli mindkét nemet egyszerre megnyerni egy meglepően fordulatos eredettörténettel, amely ötvözi a csajos csapatépítő sztorit a Daniel Craig-féle James Bond-széria szikár, „ami-csak-a-kezünk-ügyébe-kerül" erőszak-koreográfiáival.

Mivel az univerzális hackermesterkulcsért zajló sokismeretlenes vetélkedésbe csöppent öt titkosügynőknő mindegyike megkapja a maga személyes koloncát, amely megnehezíti az összefogást imádott családtól szerelmi köteléken át apatraumáig, a szövevényes kémsztoriba női minidrámák szálai szövődnek, helyenként váratlanul tragikus fordulatokkal, így aztán jóval több konfliktus bontakozik ki a filmből a szubzsánernél megszokott „akkor bízz egy pasiban, ha ló legel a sírján" alaptételnél. Hála a csipetnyi életszagnak drámában/akcióban és néhány örömteli apróságnak (lásd az anyanyelvek előtérbe kerülését a kínos angol akcentusok helyett), a *355* közelebb áll a *Hanna*- és *Ava*-féle tiszta zsánerrevíziókhoz, mint az üres *metoo*-exploitationhöz, ami nem csekély érdem a karatekirakatbabák kortárs túlkínálatában.

VARRÓ ATTILA

Kaptár: Racoon City

Resident Evil: Welcome to Raccoon City – amerikai, 2021. Rendezte: **Johannes Roberts**. Írta: **Johannes Roberts**. Kép: **Maxime Alexandre**. Zene: **Mark Korven**. Szereplők: **Kaya Scodelario** (Claire), **Hannah John-Kamen** (Jill), **Robbie Amell** (Chris), **Avan Jogia** (Leon), **Neal McDonough** (Dr. Birkin). Gyártó: **Constantin Film**. Forgalmazó: **InterCom**. *Szinkronizált.* 106 perc.

A filmtörténetben alig van példa arra, hogy egy franchise befejezés utáni folytatása szóra érdemes lenne – egy eleve félresikerült, de annál több pénzt hozó filmszériánál viszont könnyű lett volna helyrehozni a múltbéli hibákat. Lett volna, mert bár *A kaptár – Raccoon City visszavár* a korábbi Kaptár-filmektől eltérő szemléletű, B-filmes beütése és tucat zombihorror jellege miatt nem több egy másnapos szunya halkan morajló háttérfilmjénél.

A Kaptár-franchise-ról lenyúzott hetedik bőr az eredeti videójáték első és második része közt játszódik. Főszereplője Clair, aki visszatér gyerekkori otthonába, a Raccoon városi árvaházba, ahol kegyetlen kísérleteket folytattak az egyedül maradt gyerekeken. A lánynak sikerült elszöknie, pár évvel később viszont felkeresi őt egy geek figura a leleplezés lehetőségével, így visszatér rémálmai helyszínére. Még épp időben, a városka lakói ugyanis pont érkezése estéjén válnak zombikká és szabadul el a Védernyő Vállalat melléktermékének pokla.

Az akciófilmes Paul W. Anderson után egy horrorfilmes rendező került a Kaptár-reboot direktori székébe, aki ráadásul nagy rajongója az eredeti videójátéknak. Johannes Roberts egy interjúban lelkesen sorolta a jobbnál jobb horrorfilmes kedvenceit, a *Ragyogás*tól kezdve a *Ne nézz visszá*n át *A 13-as rendőrőrs ostromá*ig, ám ezeknek a filmeknek a lábnyomát sem sikerült megcsókolnia a *Raccoon City*-vel. Fapados VFX technika, papírmasé karakterek, nem szándékos paródiaelemek (a tehén-geg egyenesen a *Top Secret*-ig repít minket) – az alkotói szándék ellenére nem a Kaptár-széria rajongóinak ajánljuk, inkább azoknak, akik szeretik, ha egy horrorfilm úgy megy át rajtuk, mint az aszalt szilva a tej után.
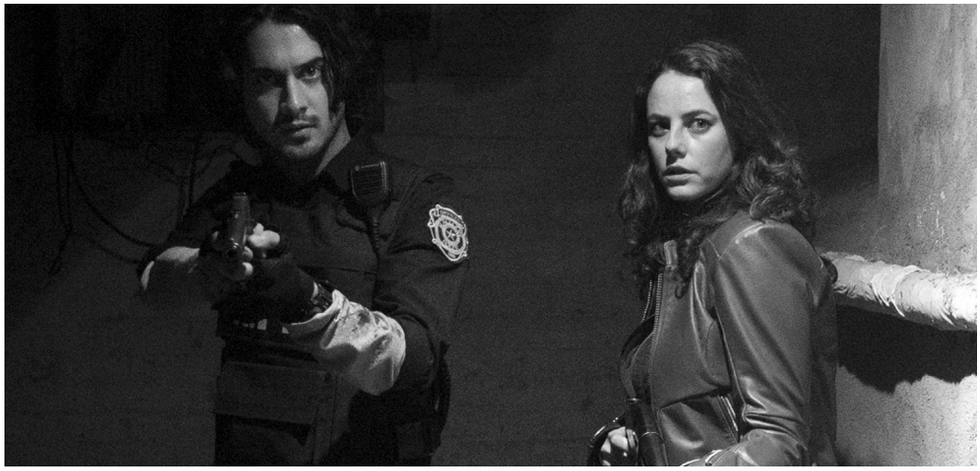
HERCZEG ZSÓFI